

Nova obzorja (3) – »Iz rane na desni roki ...«

Ko človek vstopi v Kristusove rane, se pusti dotakniti božji ljubezni in se dotakne Boga v trpečih.

10. Jul. 2022

Evangelist Janez pripoveduje, da so bili na dan vstajenja proti večeru učenci zbrani v hiši, kjer so bila »vrata iz strahu pred Judi zaklenjena« (Jn 20,19). Zadrževali so se v zaprtem prostoru in silno so se

bali. Tedaj »je prišel Jezus, stopil mednje in jim rekel: 'Mir vam bodi!' In ko je to rekel, jim je pokazal roke in stran« (Jn 20,19-20). Njihova bojazen se je naenkrat spremenila v globoko veselje. Bili so polni miru, ki jim ga je prinašal Gospod in nato so prejeli dar Svetega Duha (prim. Jn 20,22).

Marsikaj je presenetljivega v tem prizoru. Kaj so pričakovali apostoli? Jezus se nenadoma pojavi pred njimi in njegova navzočnost jih navda z veseljem in mirom. Nekaj vemo o Jezusovih kretnjah in besedah, ki jih je takrat izrekel. Ampak kakšen je bil pogled, ki ga je namenil apostolom? Oni so ga bili zapustili. Pustili so ga samega. Strahopetno so zbežali. In vendar jim Gospod tega ne očita. On sam jim je to napovedal. Vedel je, da iz tiste šibkosti lahko požene globoko spreobrnjenje: »Jaz sem molil zate,« je dejal Petru pred svojim trpljenjem, »da ne opeša tvoja vera. Ko se boš

nekoč spreobrnil, utrdi svoje brate« (Lk 22,31-32). Skesano srce teh apostolov je sedaj zmožno v večji polnosti sprejeti ljubezen, ki jim jo Bog ponuja. V nasprotnem primeru bi se morda oni sami – s Petrom na čelu – še naprej preveč zanašali na svoje lastne moči.

Postavlja se tudi vprašanje, zakaj jim Jezus pokaže roke in stran? Na njih je ostala očitna sled strašnih muk križanja. In vendar jim pogled na njegove rane ne povzroča trpljenja, ampak jim vliva mir; v njih ne vzbuja odpora, temveč veselje. Če dobro pomislimo, so tista znamenja žebeljev in sulice pečat božje ljubezni. Gre za nek detajl globokega pomena: Jezus je hotel na svojem telesu ohraniti rane križanja tudi po vstajenju, zato da ne bi bilo nikakršne sence nezaupanja; tako nihče ne bo mogel pomisliti, da bi Gospod spričo našega velikokrat skromnega in celo hladnega odziva kdaj odstopil od

tega, kar je storil. Kristusova ljubezen je trdna in popolnoma zavestna.

Poleg tega bodo za nejevernega Tomaža rane neizpodbiten dokaz za vstajenje. Jezus je Božji Sin, ki je resnično umrl in vstal zaradi naših grehov. »Jezusove rane,« pravi papež, »so pohujšanje za vero, vendar so tudi potrditev vere. Zato na Kristusovem vstalem telesu rane ne izginejo, ampak ostanejo, ker so tiste rane trajno znamenje božje ljubezni do nas in so neobhodno potrebne za vero v Boga. Ne za vero v to, da Bog obstaja, pač pa za vero, da je Bog ljubezen, usmiljenje, zvestoba. Sveti Peter navaja preroka Izaija in piše kristjanom: 'Po njegovih ranah ste bili ozdravljeni' (1 Pt 2,24; prim. Iz 53,5)«. ^[1]

Duhovno izročilo je v Gospodovih ranah odkrilo studenec sladkosti. Sveti Bernard je na primer zapisal:

»Prebodli so njegove roke in noge in stran odprli s sulico. Skozi te odprtine smem srkati med iz skale in olje iz trdega kremena (prim. 5 Mz 32,13), to je okušati in spoznavati, kako dober je Gospod.«^[2] V teh ranah prepoznavamo brezmejno božjo ljubezen. Iz njegovega prebodenega srca priteka dar Svetega Duha (prim. Jn 7,36-39). Istočasno so Gospodove rane varno zavetje. Če odkrijemo globino teh odprtih, nam to lahko odstre neko novo obzorje v našem notranjem življenju.

»Presveta rana na desni roki mojega Gospoda«

»Vstopite v Kristusove rane,« je svetoval sv. Janez Avilski; »tam, pravi On, prebiva njegova golobica, to je duša, ki ga išče v preprostosti.«^[3] »V svoje rane sprejmi me,« se glasi znana molitev. Tudi sv. Jožefmarija je prevzel ta način za zbližanje z Učiteljem, ki je tako zakoreninjen

med kristjani. Leta 1933 zapiše:
»Vsak dan bom vstopil v eno izmed
ran mojega Jezusa.«^[4]

To je ena izmed pobožnosti, ki jo bo ohranjal vse življenje in jo priporočal tudi mladim, ki bodo zahajali k njemu.^[5] Poseben pomen pa pridobi ob neki izkušnji, ki mu je odprla novo, širno obzorje, in jo je doživel v času španske državljanske vojne, ko je živel v Burgosu. Zanj je bilo to obdobje trpljenja: njegovi duhovni otroci v Opus Dei so bili razpršeni po polotoku; eni na bojnih frontah, drugi v skrivališčih po različnih krajih in nekateri med njimi še vedno v coni, kjer je bila vera preganjana. Poleg tega so nekateri, ki so mu bili prej blizu, med vojno izgubili življenje.

V teh okoliščinah se je sv. Jožefmarija čutil poklicanega, da okrepi svoj trud, svojo molitev in še posebej spokorna dejanja. V prvih dneh

junija 1938, na poti do samostana Las Huelgas, kjer se je ukvarjal z raziskovanjem, pa prejme od Boga posebno razsvetljenje, ki ga še istega dne opiše v pismu, namenjenem Juanu Jiménezu Vargasu:

»Dragi Juanito, danes zjutraj na poti v Huelgas, kamor sem šel opraviti svojo molitev, sem odkril novo obzorje: presveto rano na desni roki mojega Gospoda. In tam sem ostal: ves dan v poljubih in češčenju. Resnično je prijetna sveta človeškost našega Boga! Prôsi ga ti, naj mi On podeli svojo resnično ljubezen: tako bodo dodobra prečiščeni vsi moji vzgibi. Ni dovolj reči: Srce na križu! Kajti če že ena Kristusova rana očiščuje, ozdravlja, umirja, krepi in vnema in vžiga ljubezen, kaj bo šele storilo petero na lesu odprtih ran? Srce na križu! Jezus moj, le kaj bi si jaz še želel! Vem, da če nadaljujem s tem načinom kontemplacije (tja me je spravil sv. Jožef, moj oče in gospod,

ki sem ga prosil, naj mi kaj prišepne), se bom zatreskal še bolj noro kot kadarkoli prej. Poskusi še ti!«^[6]

Že dalj časa je hodil po poti Gospodove človeškosti, vključno s pobožnostjo do Kristusovih ran. In vendar se je to nenadejano odprlo pred njim kakor »novo obzorje«. Na mah mu je bila dana globina spoznanja o odrešilni ljubezni, zaobjeti v tistih ranah. Doumel je, da najboljši način za odgovor na tako veliko ljubezen ni bil v tem, kar bi on lahko *naredil*, marveč prav v tem, da se potopi v Njega – da zre to Ljubezen in pusti, da ga popolnoma objame.

V pismu nadalje govori ravno o naporu, ki mu ga povzroča njegov položaj: »Strašno zavidam tistim na frontah, kljub vsemu.« In nato omeni znameniti zgled nekega vojaškega duhovnika, znanega po svojem spokornem življenju: »Na misel mi je

prišlo, da če ne bi imel svoje steze tako dobro načrtane, bi bilo čudovito prekositi patra Doylea. Toda ... to bi mi prav dobro delo: pokora zame nikdar ni bila težka stvar. Brez dvoma pa je razlog, da me vodijo po drugi poti, to: Ljubezen.« Njegova pot je ljubezen: ljubiti in pustiti, da je ljubljen. Za sklep se opre na to prepričanje: »Prejmi objem. Iz rane na desni roki te blagoslavlja tvoj oče.«^[7]

To doživetje, to nepričakovano razsvetljenje, je bilo znamenje upanja in je nedvomno pomenilo spodbudo za njegovo duhovniško delo. Po zaslugi te božje luči je neka znana in že mnogokrat premišljevana resnica – pot, ki jo je on sam prehodil in jo priporočal drugim – naenkrat postala *novost*, rudnik neizčrpnega bogastva, od katerega se nič več ni hotel ločiti.

Zavarovani z Ljubeznijo

Jezusove rane so trajen spomin na njegovo ljubezen, ki je dosegla skrajno mero v njegovi daritvi na križu. Bog se ne premisli, ne odstopi od svoje ljubezni do nas. Zato je kontemplacija te njegove ljubezni vir upanja. Ko gledamo Vstalega, na katerem so še naprej vidni sledovi njegovega trpljenja, se zavemo, da je »ravno tam, v najnižji točki njegovega ponižanja – ki je tudi najvišja točka ljubezni – vzkliko upanje. Morda se kdo od vas sprašuje: Kako se rodi upanje? Rodi se iz križa. Poglej križ, glej križanega Kristusa in tam boš prejel upanje, ki ne izgine več, upanje, ki traja vse do večnega življenja.«^[8] Na križu se rodi in se vedno znova poraja naše upanje. Zato »se lahko ob Jezusu vsa naša tema spremeni v luč, vsak poraz v zmago, vsako razočaranje v upanje. Vsako – da, vsako.«^[9] To je gotovost, ki je svetega Pavla spodbudila, da je vzkliknil: »Kdo nas bo ločil od Kristusove ljubezni? Mar stiska ali

nadloga, preganjanje ali lakota, nagota ali nevarnost ali meč? [...] Toda v vseh teh preizkušnjah zmagujemo po njem, ki nas je vzljubil« (Rim 8,35.37).

Ko se zavemo svoje šibkosti in svojih grehov, se nam v dušo kaj kmalu na različne načine lahko prikrade skušnjava obupa. Kar smo v nekem trenutku morda sprejeli iz lahkomiselnosti ali z določeno popustljivostjo, se naenkrat pojavi kot nekakšen absurden »ne«, kot klofuta, namenjena Bogu, ki nas ljubi. Tudi naš mlačen in nevoljen odziv je lahko razlog za malodušje. Vendar vse to ni nič drugega kot vrsta skušnjav, ki nam jih pošilja prav ta, ki je povzročil naš padec. Zrenje Gospodovih ran je lahko najboljši način, da na to reagiramo: njegove rane nas spominjajo, da je njegova ljubezen »močna kakor smrt« (Vp 8,6). Še več, njegova ljubezen je premagala smrt.

Vrnitev h kontemplaciji Gospodove človeškosti, ranjene zaradi naših grehov in obujene od mrtvih, je lahko za nas vir upanja. Tako kot apostole Jezus tudi na nas ne gleda očitajoče. Ne meče nam v obraz naših grehov, naših trenutkov šibkosti, naših izdajstev. Nasprotno, daje nam *ново потрдitev*, kajti njegova ljubezen je resnično *brezpogojna*. Ne reče nam: »Ljubim te, če se lepo obnašaš,« ampak nam pravi: »Ljubim te, zame si zaklad in to boš tudi v prihodnje, pa naj se zgodi, kar se hoče.« To zavedanje, ki se lahko rodi ob zrenju odprtih ran na Gospodovem telesu, nas bo navdalo z veseljem in mirom. *Naj se zgodi, kar se hoče*, vedno se lahko zatečemo vanje in se znova oklenemo božjega usmiljenja: »V svojem osebnem življenju,« je povedal papež v neki pridigi, »sem velikokrat videl usmiljeno božje obličje, njegovo potrpežljivost; v mnogih ljudeh sem videl tudi

odločenost, da vstopijo v Jezusove rane in mu rečejo: 'Gospod, tukaj sem, sprejmi mojo revščino, skrij moj greh v svoje rane, operi ga s svojo krvjo.' In zmeraj sem videl, da je Bog to storil, da je sprejemal, tolažil, očistil, ljubil.«^[10]

Priznanje naše majhnosti ni poraz niti ponižanje. Lahko bi to bilo, če bi bil Bog nekdo, ki bi hotel nad nami vladati. Vendar ni tak. Tisto, kar ga žene, je ljubezen, brezpogojna ljubezen, ki nam jo daje in upa, da jo bomo znali sprejeti.

Pot sočutja

Obstaja mnogo načinov za to, da se približamo Gospodovim ranam: »Pojdite tja, kakor vam narekuje vzgib,«^[11] je svetoval sv. Jožefmarija. Vemo, kako rad je s pomočjo domišljije *vstopal* v evangelij. Na primer v *Svetem rožnem vencu* pri kontemplaciji prve skrivnosti častitljivega dela pravi: »Pred

koncem desetke si ti poljubil rane na njegovih nogah ..., jaz pa, bolj drzen – ker sem bolj otrok –, sem pritisnil svoje ustnice ob njegovo odprto stran.«^[12]

Javier Echevarría se je spominjal, kako je sv. Jožefmarija ravnal v tistih minutah zahvale po sveti maši, ki so bile zanj posebej odličen trenutek za dnevno obnovitev osebnega srečanja z Ljubeznijo njegovega življenja; takole pravi: »Prvih nekaj minut je kleče na tleh ali na klečalniku motril žepno razpelo, ki ga je držal v rokah, ter molil molitev *En ego* [Molitev pred križanim Jezusom]. Medtem ko je ponavljal besede, ki govorijo o Gospodovih ranah, je pobožno poljubljal vsako izmed njih.«^[13]

Gospodove rane, ki jih je s tolikšno globino odkril sv. Jožefmarija tistega junijskega jutra, pa niso samo razodetje božje ljubezni do nas. Obenem so tudi povabilo k

soodreševanju skupaj z Njim, tako kot je storila sv. Marija; so vabilo, da postanemo njegov cirenejec, da ga tolažimo zaradi številnih žalitev, ki ranijo njegovo Srce, predvsem zato ker ranijo tudi naše srce ... To je navsezadnje klic, da bi mu izkazovali skrb ravno v tistih »najmanjših bratih«, s katerimi se On istoveti, v katerih je na neki način želel ostati (prim. Mt 25,40).

Zato v okviru popotovanja, na katerem je sv. Jožefmarija odkril to novo obzorje – nedvomno razsvetljenje od Boga –, ne moremo pozabiti na premnoge ure, ki jih je posvetil skrbi za bolnike in pomoči potrebne ljudi v najrevnejših predelih Madrida. To je gotovo čudovit način za odkrivanje božje ljubezni: tako da stopimo ven iz samega sebe, da bi se dotaknili Jezusa v ljudeh, ki trpijo. To je brez dvoma zanesljiva pot.

Ko hodimo po tej poti, Mu dovolimo, da nas nagovori, približamo se njegovim ranam in z ljubeznijo odgovarjamo na njegovo Ljubezen. Tako se učimo drugim izkazovati isto nežnost, ki jo Bog razliva nad našo osebno šibkost. Na tej poti naše lastno življenje pridobi obnovljen čut poslanstva, ki nas žene dlje od nas samih, saj se ne zanašamo na lastne moči, temveč na klic, ki prihaja od Boga, ki nas preoblikuje in računa na nas, da bi na svetu sejali njegov mir in njegovo veselje.

Pri tem neutrudno vztraja papež:
»Včasih čutimo skušnjavo, da bi bili kristjani, ki ohranjajo varno razdaljo do Gospodovih ran. Toda Jezus hoče, da pridemo v stik s človeško bedo, da se dotaknemo trpečega telesa drugih. [...] Če storimo to, bo življenje za nas čudovito prepleteno in bomo globoko izkusili, da smo ljudstvo, izkusili, da pripadamo ljudstvu.«^[14]

Če *vstopimo* v Kristusove rane po poti sočutja in kontemplacije, nam to lahko odpre zares novo obzorje. Tako se bomo naučili iskati zavetje v teh ranah ljubezni ter iz vsega srca ljubiti ljudi okrog sebe, začeniši s tistimi, ki to najbolj potrebujejo, z osebami, ki jih srečujemo po poti – marsikdaj tudi v svojem lastnem domu.

Luchas Buch

Foto: Santi Villamarín (cc)

---

[1] Frančišek, Homilija, 27. 4. 2014.

[2] Sv. Bernard, *Govori o Visoki pesmi*, 61. govor, 4, Družina, Ljubljana 1990.

[3] Sv. Janez Avilski, *Epistolario*, 47. pismo. Prim. Vp 2,16.

[4] Sv. Jožefmarija, *Zasebni zapiski*, št. 1799b.

[5] »Vsak dan bom vstopil v rano v strani mojega Gospoda in tam ostal ter se tako držal nekdanjega sklepa« – sv. Jožefmarija, *Zasebni zapiski*, št. 1763, iz leta 1934.

[6] Sv. Jožefmarija, Pismo Juanu Jiménezu Vargasu, 6. 6. 1938, v: A. Vázquez de Prada, *Ustanovitelj Opus Dei*, 2. knjiga, str. 261.

[7] Prav tam.

[8] Frančišek, Splošna avdienza, 12. 4. 2017.

[9] Prav tam.

[10] Frančišček, Homilija, 7. 4. 2013.

[11] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 303.

[12] Sv. Jožefmarija, *Sveti rožni venec*.

[¹³] Javier Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría*, Rialp, Madrid 2000, str. 235.

[¹⁴] Frančišek, apost. spod. *Evangelii Gaudium* (24. 9. 2013), št. 270.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/nova-obzorja-3-iz-rane-na-
desni-roki/](https://opusdei.org/sl-si/article/nova-obzorja-3-iz-rane-nadesni-roki/) (5. Apr. 2026)